

№ 7-8 (1159-1160) травень, 1997 рік

Безкоштовно

Київська молодь, об'єднайся!

Вчений, художник, співак...

На фотографії, що перед вами, академік, доктор технічних наук, професор Всеволод Євдокимович Михайленко, якому виповнюється 70 років. 45 з них вчить студентів, займається науковою та громадською роботою в нашому університеті. Понад 10 років професор Михайленко очолював роботу науковців КІБІ, працюючи проректором вузу.

Всеволод Євдокимович розвинув і осучаснив наукову школу, що створив його вчитель, відомий вчений, професор С.М.Кологов. Галузями його основних наукових інтересів є геометричне моделювання та оптимізація великопросторових просторових покриттів в архітектурі, а також питання комп'ютерної графіки як невід'ємної частини САПР.

Під безпосереднім керівництвом професора захистили кандидатські дисертації 62 аспіранти й здобувачі та 2 докторські з України, Росії, Узбекистану, Молдови, Бурятії, Лівану і ін. Він - автор 300 друкованих наукових та методичних праць, що опубліковані в нашій країні та за кордоном і 10 винаходів.

Всеволод Євдокимович є для колег та студентів прикладом різнобічності інтересів. У 1949 році закінчив вечірню музичну школу з вокалу, співав у вокальній студії Будинку Вчених, а потім понад 30 років в оперній студії КІБІ. Систематично професор займається живописом, є володарем медалей філателістичних виставок, регулярно приділяє увагу спорту, займаючись лижами та бадмінтоном.

На знімку: «На лекціях професора Михайленка завжди цікаво», - кажуть студенти.

Весна! Нарешті.

С.СЬОМКА

х х х

Мой ангел, как тебе сказать,
Что ты не одинока в этом мире ?!
Как словом можно сердце обласкать,
Доверив свою нежность дивной лире ?!

Я вознесу тебя словами до небес
И опущу руками нежно в травы.
Твоя любовь, моя Земля и этот лес -
Они на этом свете вечно правы.

Любви твоей цветет во мне держава -
Мы связаны навек одной судьбой.
Блестянье муз, семейный крест и слава
Покажутся ничтожны нам с тобой.

И в этот праздник солнечной Весны,
Когда моя душа полна тобою,
Тебе, мой друг, доверю свои сны
И будеть ты моею любви рабою.

Мне хочется дарить тебе цветы,
Ведь ты сама - нежнее дивной розы,
Возвышенность стихов, поэзия Весны,
Но не унылость строк застывшей прозы.

Мой ангел, мне тебе желать
Осталось одного на белом свете...

...Ах, развернуть бы время вспять
И вместе очутиться в прошлом лете!

8.03.97р.

Проблема зайнятості молоді в наш час вже достатньо набила оскому. Якщо раніше дозвіллям молоді займалися різні секції та гуртки, то тепер на них нема надії. Роль «вихователя» юних душ взяла на себе вулиця. А вона не завжди є хорошим вчителем.

Але далеко не у всіх підлітків, як кажуть, вітер в голові. Багато, як раз, і хотіли б зайнятися якою-небудь справою, та нема де. І вже робилися спроби виправити становище, але віз й нині там.

І все ж в Києві, здається, з'явилася громадська організація, яка готова не словом, а справою допомогти молодим людям знайти своє місце в житті. Мова йде про молодіжний клуб «Нове покоління», що створено на базі клубу «Юних техніків» /Курська, 15/а/ в Залізничному районі столиці.

12 квітня, в актовому залі будинку на Курській, відбулася Установча конференція, після якої новий клуб, фактично, розпочав своє існування. На конференції, окрім оргкомітету, були присутні керівники з районної адміністрації, а також інших місцевих закладів. Висловлювалися найрізноманітніші думки відносно необхідності створення подібної організації. Після розпаду комсомола і піонерії, молодь віддана сама собі. Результати такої «політики» добре відомі - про ріст дитячої і підліткової злочинності чули всі. Так, наприклад, присутній на конференції, начальник відділу громадської безпеки Залізничного району, старший лейтенант Василій Предибайло, повідомив такі цифри: з початку року молодь зробила 293 важких злочини, 37 пограбувань, близько тисячі правопорушень. І це лише тільки на території (Початок. Прод. на 2 стор.)

Київська молодь, об'єднайся!

(Продовження. Поч. На 1 стор.)

рії одього району! Що ж говорити про місто в цілому? Ось вже дійсно, відступати далі нема куди. Треба рятувати молодь.

Серед головних напрямків діяльності нового клубу, можна виділити передусім працевлаштування молоді, пошук роботи всіма позабутих й позакинутих гуртків, організація музикальних, спортивних і театральних заходів. До речі, керівник відомого театру-студії «Чорний квадрат» Анатолій Нейолєв також запрошений на конференцію, запропонував допомогу в організації роботи театрального напрямку.

Клуб, між тим, не збирається висіти на шії у держави, має намір вести власну господарську діяльність. Однак головний

його капітал - це молодь, яка зацікавилася. Кожний може добровільно вступити в клуб і, напевне, не пожаліє про свій вибір.

Отже, молоді люди. Ви, здається отримали ще один унікальний шанс об'єднатися. Адже при всіх недоліках колишньої комсомольської і піонерської організації, всі вони виховували в підлітках патріотизм і якісь моральні цінності, чого, на жаль, ніхто не пробує привити сьогодні. Так чому б не відродити старі традиції молодіжного руху в новому, перспективному і демократичному вигляді.

Денис Попович,
прес-служба клубу «Нове покоління»

«А» впало, «Б» пропало. Чи добігає кінця архітектура?

Утилітарне будівництво починалось з впорядкування печер, далі вийшло на півземляну, а потім на різноманітні види куренів. Та поруч з тим виникли каплиці, могили, храми, в яких стали помітними нові ознаки - краса, духовність, символічність. Для позатойбічної номенклатури моди поклопотались і народилась АРХІТЕКТУРА, яка піднялась над утилітарністю, економічністю, міцністю. Та не над корисністю. Корисність архітектури, її соціальне значення було багаторазово доведено на всьому шляху розвитку людства. Це тільки ми з вами подекуди це забуваємо! Помалу земні володарі забажали коли не зрівнятися, то хоча б наблизитись до божественних смаків і стали вимагати такого самого ставлення до будівництва своїх помешкань - замків, палаців, вілл та навіть поховань. Зрозуміло, що найближче оточення володарів не хотіло відставати. почало й собі замовляти архітектурне втілення будівельних задумів. А далі всі нижчі рівні піраміди суспільства в постійній заздрості до «небожителів» і собі поставили позаутилітарну мету - застосування архітектурних засобів до будівництва помешкань, крамничок, майстерень тощо.

Помічаєте? - Архітектура помалу рухалась з небес на землю завдяки суспільній потребі в цьому феномені, в міру розвитку людства. Пройшовши довгий історичний шлях через послідовні технічні можливості, естетичні вподобання, стишові риси, архітектура щасливо дійшла ХХ століття, викликаючи захоплення, насолоду, очищення душ.

Отут почалось.

Під тиском войовничого матеріалізму і ідеї божественної суті мистецтва помалу відступали перед закличками до всесвітньої зрівнялівки, раціоналістичності, відкидання духовних та естетичних забобонів. Настав реванш утилітарності, практичності, мійності, дешевизни. Навіщо та краса... Саме так і з'явилися помешкання типу «курників», «мурачників», «стільників». Останні два типи більш характерні. Дійсно, кури хоч трохи, та відрізняються, в той час як комахи повністю стандартизовані. Це і визначає ідеологію масового будівництва. Існує також принцип економії. Стелаж для складання робочої сили повинен бути гранично спрощеним /краще гірше та більше!.

Здавалося, все гаразд. Усі рівні, всім незручно, ніхто нікому не заздрить - повна гармонія. Та не так сталося, як гадалося. Примітивізоване середовище викликає так звану «сенсорну депривацію» - деградацію особливості, яка призводить до роздратування в разі

контакту з об'єктами культури. На жаль були забуті слова філософа Гоббса про те, що «промітив хлопець дюжий, але зловмисний». Спрямування людини до спрощення лише на перший погляд здається вигідним щодо можливості використання на важкій та брудній праці, а також щодо планів на політичне та економічне маніпулювання темною масою. До речі, до цієї ж мети спрямовується так звана «масова культура». Ви постійно є свідками корчів та верещання юних відвідувачів естрадних концертів. Принцип єдиний: «Дурня легше обікрати - сам принесе гроші». Не враховане лише те, що недолюдина не задовольняється лайкою, написами на стінах, руйнуванням телефонів-автоматів та автобусних зупинок. Поступово наші міста закрили вікна та вітрини ґратами і стали схожими на зоопарк. Та є й більш страшні наслідки. ХХ століття відмічено найбільш кривавими злочинами, багатьма десятками мільйонів загиблих. Активізувала процес могутня військова техніка аж до ядерної зброї, до речі утилітарна. Тут вже цілі народи розглядалися не лише як робоча сила, але й як «гарматне м'ясо».

Це зовсім не означає, що у боротьбі із зрівнялівкою й дотримуєш відомої формули «на вік не вистачить», яка так розповсюдилась на всіх рівнях мафіозної частини суспільства в сучасній Україні. Навпаки: як не дивно, але вис-

тачність має тільки всім, але вистачити достойно людського життя, не злиднів, але й не криміналу. Адже стратегія «перемагає сильніший» - то є закон тваринного світу. А в разі порушення складної та тендітної структури соціуму не впливає ніхто, ні жebraки, ні багатії - прикладів досить, починаючи з античного Риму до Югославії... Може краще вчитися на помилках інших? В кожному разі - безпечніше. Післявоєнний час високих та інформаційних технологій не виправив, а скоріше загострив ситуацію. Ми в захваті від «хай теку», дзеркальних монолітів у вигляді призми чи циліндрів, навіть куль, височезних пам'ятоків триумфу утилітаризму. Тут не врахована ще одна якість архітектури - її інформативність. Не можна обмежуватись тільки повідомленням про силу гурту, як це було під час встановлення менгірів, а зараз свідчить лише про розмір гаманця. Зважте, яка велика відстань від менгіру, відміченого лише вагою та розмірами до колони іонічного ордеру - символу архітектури, який свідчив про високу майстерність, духовність суспільства та майстерність будівничих. В більшості цей анахронізм пов'язаний із некомпетентністю та зарозумілістю «технарів», які вневнені, що архітектура - то пуста малярня картинок. Нещодавно інженер-

(Початок. Прод. на 3 стор.)

«А» впало, «Б» пропало. Чи добігає кінця архітектура?

(Продовження. Поч. на 2 стор.)

електрик з Лос-Анжелесу, який назвав себе «дизайнером» довго повчав мене як проектувати котеджі у вигляді сараїв з ваннами джакузі. Взагалі багатозначне, туманне та розпливчасте поняття «дизайн», що в перекладі означає лише проектування, принесло велику шкоду світовій культурі тим, що відкрило шлях на терени архітектури величезному натовпу невігласів. Адже є різниця між проектуванням палацу та унітазу?

Впевнений, що все ж таки знайдеться читач, який спитає: «А справді, в чому ж різниця?». Відповідь: «Унітаз має одну, визначену постійну функцію та сталого користувача. Коли ж маємо справу з архітектурним середовищем - змушені зважати на сотні можливих сценаріїв існування, діяльності, спілкування, взаємовідносин при постійній зміні кількості і характеру та культурного рівня дійових осіб. До того ж необхідно зважати на відмінність різноманітних темпераментів, вдачі, вікових та статевих ознак, рідинного та соціального статусу, естетичних уподобань, етичних та релігійних упереджень».

Може досить? Тепер будемо розуміти, що формування найпримітивнішого житла вимагає зусиль так званого, або самозваного дизайнера, а саме АРХІТЕКТОРА. Та повернемося в сучасність. Запорядковані телесеріали переконали тих з нас, хто не досить часто буває в «розвинених» країнах, в тому, що навіть безробітні живуть в апартаментах з безмежним перегікаючим внутрішнім простором, пересуваються, а часом навіть скочуються /за сценарієм/ по інтер'єрних сходах, і взагалі, досі не визначили кількості і призначення кімнат у власному помешканні.

Реальність дещо розчарує. Масове /ледве втримався, щоб не взяти цей прикметник в лапки/ житло уявляє з себе наші класичні «гостинки» з темними кухнями та сидячими ваннами. Планування поверхів теж досить не хитре - череда «квартир» вздовж нескінченних коридорів. Більш «престижне» житло - сараєподібні котеджі з великими вікнами і гаражем під спальнями /не рекомендовано санітарними лікарями/. Дешеве в будівництві, задовольняє побу-

тові потреби. Чого вам ще? - Мабуть знов таки того, що має зробити людину людиною - архітектурою.

Адже проєктувальник /не підіймається перо назвати його архітектором/, коли починав реалізовувати задуми замовника, тримав у своїй уяві образ такого собі стандартного споживача, якому тільки скупчитись, схватись від дощу, вітру та холоду, наїстися, спорожитися, подивитись телевізор, поспати, часом спаритись та й на роботу! Вибачаюся за брутальність, та як інакше догукатись до читача? /Дарма що до нашого розпаду ніхто не дослухався/. Я міг би зацікавити вас картинками - тема не дозволяє, та на жаль наша бухгалтерія не має досить грошей на ілюстрації. А може теж вважає, що архітектура не варта будь-яких витрат... На відміну від країн розвинених, наші «дизайнери» зваблюють мастних замовників складністю форм та конструкцій /найчастіше те і інше досить безглузде, нерациональне, навиправдано дороге/. Здавалося б мова йде саме про «архітектурні надмірності» - не турбуйтеся, архітектурою тут і не пахне. В кращому випадку мова йде про корислого ділка, який обізнаний з психологією сприйняття і враховує смаки та уподобання своєї непорозумілої жертви, пробачте, клієнта. В разі, коли нерозумник ще й амбіційний - варто додати трохи або забагато (в залежності від декору). А коли ще й грошовитий - треба вдатись до збільшення розмірів споруди з відповідною кількістю кімнат. Тут можна не зважати на зручність. Престиж!

На жаль в більшості ми маємо справу з рівним ступенем безкультур'я і будівничого, і замовника. Так і виникають не ансамблі /забуте поняття/, а скупчення різномастих потвор лише трохи прикрашених глухими залізобетонними парканами. Добре, коли це діється в місцевості з вже зіпсованим довкіллям. А як ставитись до знищення чарівних красвидів? Враховуємо, що деградоване довкілля породжує деградуючі особистості.

Разом з тим, практика призводить до парадоксального висновку: краса, гармонія, не вимагають додаткових витрат, більш того, економічніші за пот-

ворність, бо відзеркалюють не до кінця пізнані нами закони доцільності. Не кажучи вже про обгрунтовану вже соціальну корисність.

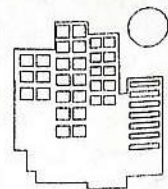
В читача виникає питання: дочого я веду? Не забувайте, що наша розмова відбувається в стінах технічного університету будівництва і архітектури. То хто, як не ми з вами, можемо вчасно помітити небезпеку та зарадити їй.

Кінець архітектури, який зазначений в заголовку статті, настане хіба що з кінцем існування людства. Ми є свідками лише одного з етапів історичного процесу спроб та помилок. Але після помилок знов активізуються спроби. Чи не згодні ви з тим, що час спроб вже прийшов? Особливо важливе та актуальне розуміння значення архітектури у вищій школі - не тільки для студентів архітекторів, а для всіх будівельних професій.

Ігнорування вивчення історії, теорії та практики архітектури призведе майбутнього проєктувальника та будівника на недосконалість та обмеженість, фахову та духовну деградацію, неспроможність зробити достойний внесок в майбуття своєї країни, своїх нащадків.

На жаль, процесові деградації своїх учнів часом сприяють викладачі: одні - з бажанням підвищити показники в балах, інші - співчуваючи пирим, чи нецирим воланням про родинні обставини та стан здоров'я. Погана послуга! Вища школа призначена на те, щоб формувати особистість та фахівця вищого рівня. Інакше чого ж вона варта?

І. ЛОШАКОВ,
професор кафедри основ архітектури
та архітектурного проектування

Портрет творця

«Побачити красу у повсякденних явищах, знайти її художню мову і відкрити усі тасмниці краси є для мене головною метою життя», - говорить Вячеслав Андрійович Малиновський, коли мова заходить про його творчість.

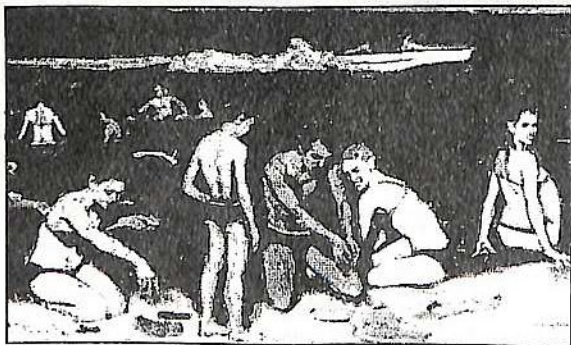
На дворі холодно. В майстерні спокійно і тихо. Вячеслав Андрійович швидко показує картину за картиною - доробок останніх років. Я дивлюся на його картини і раптом поринаю в теплу весну, пекуче літо, яскраві барви осені. На серці стає лагідно і спокійно...

Перше, що мене вражає, це кількість і різноманітність робіт. Їх понад 300, і серед них портрети, пейзажі, тематичні картини, еподи. Окремо виставлені, напрочуд прозорі, наче ранковий серпанок, акварелі. Я в захопленні, милуюся ними, вражена дивовижним розмаїттям тем і сюжетів, пригадую слова його колеги: «Малиновський володіє щасливим даром - натхненно сприймає пишнobarвне буття природи, дуже тонко відчуває красу оточуючого світу».

Так, в світі є різні художники, з різними уподобаннями, мірою талану. Їх творче коріння міцно пов'язане з рідною землею: у поєднанні з нею, вони, подібно АНТЕЮ, черпають нові сили. Є і зовсім інші - спокійні і рівні як вода, але безмежно закохані в життя, молодість, просто в людину... Саме до таких належить В.А.Малиновський. Його кредо зрозуміле кожному: не копіювати, не наслідувати, а настирно шукати в

ниці» (1973), «Молодий депутат» (1976), «Абітурієнтка» (1980), «Архітектор» (1978). Характерною рисою цих портретних композицій є персоніфікація, зосередження уваги на особистій характеристиці, психологізмі кожного портретованого. Художник обирає достатньо великий розмір портретів, в них не конкретизує місця знаходження моделі, не приділяє уваги мотивам або різним аксесуарам. При цьому охоче використовує децю темний не дуже виразний фон. Крупними міцними мазками начебто відокремлює головне - образ людини, від усього що може відволікати увагу глядача. Всілякі композиційні хитрощі чужі для нього. Свої моделі він розташовує спокійно і суворо, вивіряючи кожний штрих. Таким є портрет «Архітектор», моделлю до якого була студентка КІБІ Наталка Медведєва. В цьому ду же вдаюму портреті гармонійно поєднуються

Душа й серце - ВИХОВАНЦЯМ

«Весна на Дніпрі»

природі свою тему, вчитися в життя, відшукуючи найхарактерне. Мудрість ця така проста і, зрозуміло, дуже впливає на студентів архітектурного факультету, де він працює понад тридцять років. Викладаючи малюнок і живопис на творчому факультеті, він вкладає першу цеглину у фахове виховання майбутнього зодчого. Доброзичливі стосунки між викладачем і студентом є запорукою успіху в навчанні, тому не дивно, що педагог Малиновський перш за все вчить розуміти прекрасне: красу природи, архітектури, людини.

Художник набуває творчої індивідуальності лише тоді, коли знаходить свою тему в мистецтві. Понад усе Вячеслава Андрійовича приваблює тема дитинства, юності, молодості, яка розвивається через портрет. Портрет стає лейтмотивом його прихильностей в живописі.

Перехід на викладацьку роботу у Київський інженерно-будівельний інститут в 1968 році докорінно змінює весь спосіб життя і творчості. На початку 80-х років художника захоплює тема студентства. В цей час створюються полотна «Диплом-

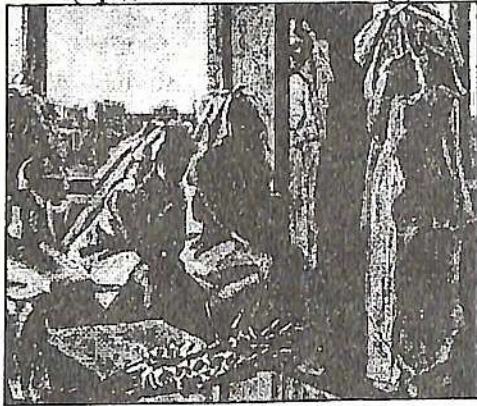
матеріальність і духовність, простота і витонченість, логічна змістовність персони з її романтичністю. Студентство - це вир життя і в ньому є свій апофеоз - кохання, вступ в нове життя. Обережно і ніжно виписує образи молодих, ще вчорашніх студенток у картині «Наречені» (1985). В ній відчуття імпресіоністичної живописної форми набуває найбільшу повноту і стає сумою багатьох складових. Митець шукає вираз загальнолюдоьської значущості події, поєднуючи молодих дівчат у весільному вбранні у єдиний святковий образ.

Правдивість зображення - головна риса творчості митця. В.А. Малиновський не прагне прикрашати свої персонажі, не шукає відверто гарних, вродливих облич. Його герої - це внутрішня, духовна краса, вони децю замкнені в собі, стримані в почуттях. Характери персонажів розкриваються не одразу і не легко: щоб потрапити в світ їх роздумів і почуття, глядачу необхідно подолати деяку дистанцію. Саме це ми відчуваємо дивлячись на портрет В.М.Шевченка, колеги та викладача малюнку, Т.Л. Іванової, мистецтвознавця і подруги, дружини художника і, нарешті, в портреті Ю.Ф. Ларкіна, мистецтвознавця і викладача вузу. Ці портрети зроблені майстерно, вони гарні і варті того, щоб зробити зусилля і відкрити в них не лише високий психологізм, а й глибоку духовну сутність. Портрет Ю.Ф. Ларкіна вражає точністю схожості, чіткістю малюнку, стриманістю композиції, майже чеканною трактовкою форми. Напружений, впевнений мазок допомагає зрозуміти, що в характері цієї людини нема нічого зайвого, дрібненького, відволікаючого - це своєрідний моноліт, уособлення високого розуміння свого високого обов'язку вихователя, просвітителя.

На межі 80 років Малиновський багато і напружено працює.
(Початок. Прод. на 5 стор.)

Душа й серце - вихованцям

(Продовження. Поч. на 4 стор.)

«В кімнаті наречених»

щое. Він бере участь у 18 виставках, понад 30 творів знаходяться в різних музеях країни. Захоплюється аквареллю.

Слід відзначити серію акварельних робіт, що були представлені на груповій виставці в Москві в архітектурному інституті під час проходження стажування викладачів малюнку і живопису. Ці твори відрізнялися блискучим колоритом, вишуканістю архітектурних композицій (1978, 1989).

В короткій статті про митця неможливо перерахувати всі виставки, твори, але про одну з них не можна не згадати. Че-

рез 4 роки після трагічної чорнобильської катастрофи відбулася персональна виставка художніх творів (1990), виконаних безпосередньо у Київській, Житомирській, Рівненській та Чернігівській областях України, які входять в велике коло жакливої зони смерті. Всього 53 картини вписав художник у безсмертний каталог всеподської катастрофи. Це твори-своєрідний реквієм, що виривався з грудей художника і залишався в спадщину в літературно-художніх образах. Всі вірші-анотації до творів написано художником Малиновським, який вважає що перо добре доповнює фарби та їх відтінки.

Своєрідність щасливого таланту Малиновського у вільному і природному, як саме життя виявлені його творчого темпераменту. Участь у всеукраїнській виставці, присвяченій 50-річчю визволення України (1994) засвідчила, що член Спільки художників України Вячеслав Андрійович Малиновський знаходиться в розквіті сил і таланту, а це значить, що нас чекає ще багато цікавих різноманітних творів.

Побажаємо йому творчої наснаги і щасливої вдачі!

Н.ГАСАНОВА,

канд.мистецтвознавства, член Спільки художників України, доцент

Завітаємо до клубу
поezії

В гостях у «СТИХІЯ».

Був чай, і була музика невідомих і дуже відомих багатьом українських і неополітанських пісень, що виконувалися рідною мовою і від цього ставали ще кращими... Музика поєднана була з поетичним мистецтвом, яке майстерно демонстрували учасники нашого клубу поезії «СТИХІЯ», якому виповнилося вже 10 років...

Саме таку атмосферу сімейного кола, друзів, що прийшли послухати за чапкою чаю своїх поетичних творів, привітати з «чоловічим» святом випуватців, а доцента В.А.Малиновського ще з ювілеєм, нагадало мені чергове засідання клубу «СТИХІЯ». Так, для поздоровлення свого товарища Вячеслава Андрійовича Малиновського доцент С.О.Рейцен написав вірш-експромт, професор А.В.Мішин прочитав ювіляріві вірш-побажання «Ми поздороваємо...». Сам ювіляр також звітував перед друзями кількома віршами. Серед

(Початок. Прод. на 6 стор.)

Як бути красивою

(роздуми про конкурси краси в КДТУБА)

В університеті багато красивих дівчат. Але участь в конкурсах краси «Міс Університет» беруть не всі. Чому?

Багато, кому запропоновано було стати конкурсантками, щиро відмовлялись, і практично всі висували такий аргумент: «А навіщо? Я й так красива...»

Хоботова Люда,
«Міс глядацьких симпатій»

Це може й так. Але вважати себе красивою й бути нею, як кажуть в Одесі, дві великі різниці. І цього, на власному досвіді дізнаються ті дівчата, що приходять в клуб університету, щоб взяти участь й перемогти в конкурсі краси.

З перших же занять з хореографії раптом з'ясовується, що ніби така елементарна річ, як хода, є мистецтвом, якого ще треба досягти. Виявляється, що пластики, якої повністю вистачає для дискотеки, катастрофічно мало, щоб виконати більш-менш задовільний сценічний танок. А мимоволі жести, коли треба розмовляти перед усіма, а це неадапне слово-паразит «ну», що крутиться постійно на язичі, а посмішка, яка щохвилини десь зникає... І лише тоді починаєш розуміти: щоб бути справді красивою, треба над собою працювати й працювати...

І навіть тоді не кожна конкурсантка усвідомлює, що справжня краса не в картинці, яку зображено, а в стані душі. І коли цей стан гармонійно відповідає картинці, тоді краса сяє, іскриться, притягає захоплені погляди та здатна позбути розуму сильну половину людства.

(Початок. Прод. на 6 стор.)

В гостях у «Стихії».

(Продовження. Поч. на 5 стор.)

них був і такий «Поет сдаєт экзамены на зрелость». Цікаво було слухати актуальні поетичні твори доцента В.С.Богуславського «Про моду», «Про спонсорів».

І пісні, пісні, що лунали у світліці цього вечора у виконанні співаків оперної студії університету. Ми із насолодою слухали у виконанні доцента П.П.Чевєрди романс «Я преданной любовью вас люблю». Щоб дуетом проспівати українську народну пісню «Місяць на небі» до П.П.Чевєрди приєднався професор В.С.Михайленко. Дуетом вони виконали ще одну українську пісню «Де ти бродив, моя доле?». У виконанні нашої випускниці, інженера Али Олександрівни Глухенької чудово пролунала пісня «Изумрудным ковром все луга расцвели...». В дуеті з нею та професора В.С.Михайленка на «біс» звучала українська пісня «Перелаз». А всім знайому неополітанську пісню «Вернись в Сорренто» слухали ми у виконанні доцента П.П.Чевєрди, але рідною італійською мовою. Акомпаніаторами цього вечора були хормейстер клубу університету О.І.Андросова та професор консерваторії В.О.Мальцев.

Побільше б чудових зустрічей!

І.Герашенкова

Три троянди

Моя алая роза стоит на столе у меня.
Как похожа на те, что учителю я
подарила
В благодарность, что он наставлял нас
незримо
При алеющем небе прощального дни.

Моя белая роза стоит у меня на столе.
Как похожа на те, что когда-то
любимый подарит,
И я с ним уплыву в незнакомые дали
На белеющем, словно цветок, корабле.

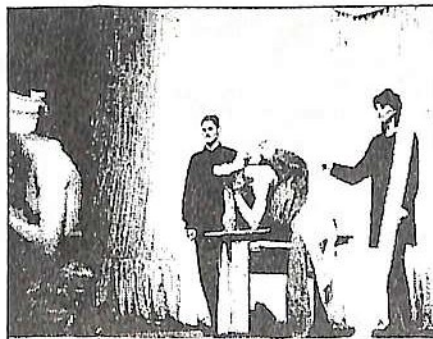
Моя желтая роза стоит у меня на столе.
Как похожа на те, что мне сын на
подушке оставит.
Убегая из дома тайком за мечтами
При луне, пожелтевшей на темной
скале.

О.ГРИЦОК
Дніпропетровськ, 1993 р.

Як бути красивою (роздуми про конкурси краси в КДТУБА)

(Продовження. Поч. на 5 стор.)

Саме на цій думці будується концепція конкурсів краси в нашому вузі. І цим вони відрізняються від інших парадів живої плоті, яких нині в країні дуже багато. Саме це притягає в наш актовий зал велику кількість глядачів й визначає незмінний успіх конкурсів, попри неминучих для студентської самодіяльності організаційних проколів.

(«До чого призводить краса») Фрагмент конкурсу «Реклама»

Мені якоюсь мірою приємно, що в цьому є й моя частка зусиль й досягнень. Мишлого року я займався іміджем Наталі Паливоди («Міс Університет-96») та її сестри Олени («Віце-міс Університет»). Цього року я працював з Вікою Дубиною («Міс Університет-97»), Наталкою Яценко («Віце-міс Університет») та Наталею Акуловою («Міс Ніжність»). При такому переконливому списку досягнень, однак, роль іміджмейкера не така вже й велика. Головне, побачити той вогник, що висвічує в кожній дівчині, допомогти йому пробитися повз заслінки комплексів. І тоді володарка вогника сама впевнено піде до перемоги, й передусім перемоги над собою. Надаються лише намітки іміджу, а далі все в її руках і треба лише захоплено спостерігати, як розпускається квітка, поливом якої займався.

І до найостаннішого момента невідомо, хто найкраще себе реалізує, тому психологічний фактор, мабуть, найголовніше й визначає хід боротьби в конкурсі. Отже, знову повертаємося до стаї душі... Тобто особливих секретів в мистецтві перемоги нема. Все у наших руках.

Милі дівчата! Не бійтеся брати участь в конкурсі «Міс Університет». Це

найкращий засіб пізнати себе, силу своєї краси, скинути вантаж дрібних недоліків, не таких вже й помітних, але картинку, на жаль, псують.

Нарешті від Дейла Карнегі кілька порад красивим дівчатам, які бажають перемагати:

1. Створюйте свою красу, тому що вважати себе красивою та бути нею - різні речі.
2. Не бійтеся загальної уваги, це підтверджує, що ви красиві, але доведіть всім, що вони побачили спочатку лише трішечки.
3. Не ховайте глибоко в собі вогник своєї душі, нехай він зігриває тих, хто навколо.
4. Не пасуйте перед труднощами, долайте їх з посмішкою, і ви будете ще красивішими.
5. Не забувайте, що фантазія додає величезну кількість відтінків до краси, фантазуйте.
6. І пам'ятайте - некрасивих дівчат нема.

(«Двоє під каблучкою» (танок Люди Хоботової))

Ось і все. Залишається побажати всім дівчатам бути по-справжньому красивими, прагнути до перемоги, тому що найголовніший конкурс краси - це наше життя.

Успіхів вам, дівчата!

О.СМИРНОВ

Профспілкове життя

Конференція трудового колективу

Відбулася конференція трудового колективу нашого університету будівництва та архітектури. Було розглянуто кілька важливих питань. Серед них питання про господарсько-фінансову діяльність університету в 1996 році. По ньому виступив ректор А.М.Тугай.

Про підсумки виконання колективного договору за 1996 рік та прийняття доповнень до нього на 1997 рік розповів в своєму виступі голова комісії по складенню та виконанню договору А.А.Гром.

Доповнення до колективного договору на 1997 рік

1. Відділу охорони праці щоквартально інформувати адміністрацію і профком співробітників про результати аналізу стану техніки безпеки і прийнятих профілактичних засобів по запобіганню травматизму.
2. В підрозділах університету обрати уповноважених трудових колективів відповідальних за організацію роботи з питань охорони праці. /Строк - II квартал 1997 р./
3. Адміністрації забезпечити складські приміщення обладнанням для безпечного зберігання отруйних хімічних речовин. /Строк - II квартал 1997 р./
4. Забезпечити своєчасне випробування знарядь, які застосовуються в навчанні.
5. Оформити куточки охорони праці і електробезпеки у всіх підрозділах університету, навчальних та виробничих лабораторіях та кабінетах. /Стро - II квартал 1997 р./
6. Розробити та впровадити заходи щодо боротьби з курінням в непристосованих для цього приміщеннях університету. Внести з цього приводу необхідні зміни в Статуті та Правилах внутрішнього розпорядку університету. /Строк I вересня 1997 р./
7. Інформувати колектив університету через радіомережу по найбільш актуальним соціально-економічним та культурно-масовим питанням. Відповідальність за зміст інформації і безпосередній дозвіл на транслявання покласти на голів профкомів співробітників та студентів.
8. З метою упорядочення безготівкового порядку оплати профспілкових членських внесків профкомам співробітників та студентів профспілки працівників освіти та науки обновляти та подавати в бухгалтерію списки членів профспілки. /Строк - I У квартал кожного року/.

А К Т

перевірки підсумків виконання колективного договору
за 1996 рік

Комісія в складі: Грома А.А., Осетріна М.М., Гусарова В.К., Коробкіної В.М., Проші С.Ф., Семенця Г.М., Тімінського Г.М., Фролова О.В. в результаті перевірки встановила наступне:

1. Ректоратом разом з профкомами проводилась на протязі 1996 р. спільна робота по соціальному захисту співробітників університету.
2. Комісією встановлено, що колективний договір в 1996 р. в основному виконувався. Разом з тим деякі пункти договору не виконані або виконані частково:
 - 2.1. Не всі рішення адміністрації, що торкаються правових та соціально-економічних інтересів співробітників, були погоджені з профкомом університету. Це порушує ст. 247 п. 2 та 248 п. 2 КЗпП України, п. 4.1. колективного договору. Відп. - адміністрація університету.
 - 2.2. Не всі робочі місця співробітників університету приведені до санітарних норм. /п. 7.1.2. Відп. - ректорат, відділ охорони праці/.
 - 2.3. Не проведено щорічний медичний огляд всіх співробітників університету /п.8.1.1. Відп. - адміністрація, профком, зав. медпунктом/.
 - 2.4. Не забезпечено щомісячне оздоровлення та лікування не менше 15 співробітників та пенсіонерів університету в санаторії-профілакторії /п.8.3.2. - Відп. - головний лікар санаторію-профілакторію, профком співробітників та профбюро підрозділів/.
 - 2.5. Ректоратом не забезпечено створення фонду соціальної допомоги студентам, аспірантам і докторантам /п.2.8.3./ Не розроблено і не затверджено його положення, порядок витрачення коштів /п.9.4.,9.5. Відп. - ректорат, профком студентів/.
 - 2.6. Не розроблено план реконструкції учбово-оздоровчої бази університету, не забезпечено поліпшення роботи санаторія-профілакторія університету. /п.1,2 Доповнення до колективного договору/ Відп. - ректорат, профком співробітників та студентів.

Рішення конференції

1. Інформацію про фінансово-господарську діяльність університету в 1996 році взяти до відома.
2. З метою економії витрат на міжміські телефонні розмови рекомендувати ректорату зменшити кількість абонентів, що мають можливість користуватись міжміським зв'язком.
3. Вважати, що колективний договір університету в 1996 р. в основному виконувався.
4. Затвердити акт перевірки підсумків виконання колективного договору в 1996 році.
5. Доручити ректору університету А.М.Тугаю вжити термінових заходів по забезпеченню виконання пунктів, вказаних в акті перевірки.

Це цікаво

Станції метро. Їх історія.

Як часто серед миготіння буднів ми не встигаємо озирнутися навколо, по-новому до чогось придивитися, по-новому захопитися, чомусь попросту здивуватися. Адже поруч з нами, в нашому місті на кожному кроці Історія. Давня, може трохи позабута, може - зовсім невідома.

«СВЯТОШИН»

Назва цієї станції виникла від історичної назви місцевості. Існує кілька версій щодо його виникнення, одна з яких говорить, що ця земля була названа так на честь чернігівського князя Святослава (в чернецтві - Николи Святоши), що володів землями Борщагівки, що межували із Святошиним. Перша писемна згадка відноситься до 1619 року - місцевість позначена в грамоті польського короля Сігізмунда III як межа земель, що були віддані у тимчасове користування князям. В 1897 році Святошин став дачною місцевістю, а в 1902 році туди було підведено залізницю.

«БЕРЕТЕЙСЬКА»

Колись на цьому місці стояло давнє князівське село Берестово. Полюбилося воно князю Володимирові Святославовичу, що мав тут замиський палац, розташований не так далеко від Києво-Печерської лаври. Тут князь і помер. А слава про красу палацу ще довго ходила по землі. Жили в ньому і Ярослав Мудрий, Святослав Ярославович, Всеволод Ярославович, Володимир Мономах. В 1091 князівський палац був спалений половчанами, в 1113 р. він знову був відбудований. На жаль, до наших днів не зберігся.

«ВИДУБИЧІ»

(По деяких записках Видибичі, Видобичі). Станція ця названа на честь урочища на південній околиці Києва. Розповідають, що в цьому місці, якби, вплив («видибав») дерев'яний ідол бога Перуна, що був скинутий в Дніпро з язичького капища на Стаківській горі після Хрещення Русі. В 1070-77 рр. Київський князь Всеволод Ярославович побудував тут свою місцеву резиденцію - Червоний двір і заснував з часом Видубицький монастир.

«КЛОВСЬКА»

Назва цієї станції виникла від назви історичного урочища в Печерському районі - Клов. Воно відоме ще з часів Київської Русі і виникло від Кловського струмка, що починався на Печерську і впадав в річку Либідь. «Клов», як припускають, визначав «клокочучий», «бурхливий». В XI столітті єгумен Печерського монастиря Стефан побудував тут Кловський (Стефанич) монастир, де в кінці цього ж століття було побудовано церкву Богородиці. Монастир був зруйнований ордами Батия в 1240 р. В 1752-56 рр. тут був зведений Кловський палац, де тепер знаходиться Музей історії Києва. Палац було обсаджено липовою дібровою, що, на жаль, не збереглася, зато породила назву місцевості - Липки.

«ОСОКОРКИ»

Вже в XI столітті було відомо назву селища Осокорки, що було багате осокоревими гаями. В 1070 році князь Всеволод Ярославич подарував це селище Видубицькому монастирю. Цей факт підтверджений документами від 1538 року. А на початку ХУІІ століття селище було розділено поміж Видубицьким монастирем і Києво-Печерською лаврою. В той час на картах Києва визначалося два селища: «село Осокорки», і до самої революції нині житловий район входив в склад різних волостей.

«ПЕЧЕРСЬК»

- це одна з найдавніших дільниць на правому березі Дніпра. Назва пов'язана з печерами Києво-Печерської лаври, перші відомості про які з'явилися в «Повести временных лет» близько 1051 року. Наприкінці ХІІ століття Печерське селище, яке в 16-17 столітті називалося Печерським містечком. Після спорудження в 18 столітті Старої Печерської фортеці, Печерськ став центром Києва. Тут збиралися декабристи, а на початку ХХ століття це місце було центром революційних подій.

Ось така історія у таких, здавалося б, простих і звичайних станцій метро.

Ю. САВОСТІНА

Засновник - Київський державний технічний університет будівництва і архітектури
"А+Б" Свідоцтво про реєстрацію: КІ, №137 від 20.12.1995 р.

А+Б
Редактор - Ірина Герашенко
Адреса редакції: 252180, м.Київ-180,
Повітрофлотський проспект,31,
кімн.346, тел. 241-55-35

Газета зверстана на комп'ютерному видавничому комплексі університету.
Комп'ютерна верстка М.В.Коханович і О.В.Горбатовська
Обсяг і полоса формату 1 друкований аркуш, тираж 200 примірників. Замовлення №37.